

ПЛАНУВАННЯ РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ, УЧИНЕНИХ ОРГАНІЗОВАНИМИ ЗЛОЧИННИМИ ГРУПАМИ

У статті визначені особливості планування розслідування злочинів, що вчиняють організовані злочинні групи, а також специфіка планування діяльності слідчо-оперативних груп. З'ясований зміст основних розділів плану розслідування злочинів, що вчиняють організовані злочинні групи. Уточнена специфіка висування слідчих версій у плануванні розслідування злочинів, що вчиняють організовані злочинні групи. Встановлено, що типові версії, як версії найвищої міри наукового узагальнення, що будуються на основі і з врахуванням типових слідчих ситуацій, у плануванні розслідування злочинів, учинених організованими злочинними групами, мають орієнтуюче значення і базуються на незначному об'ємі інформації. Відтак, типові версії набувають важливого значення саме на початковому етапі планування. Визначено, що одним із перспективних напрямів подальших розвідок є проведення аналізу планування діяльності слідчо-оперативних груп по розкриттю тяжких та особливо тяжких злочинів.

Ключові слова: організована злочинна група, слідчий, оперативний працівник, планування, версія.

Постановка проблеми та її актуальність.

Сучасна кримінальна обстановка в Україні характеризується негативною тенденцією змін в структурі злочинності, які полягають у тому, що індивідуальна злочинність усе частіше поступається місцем груповій, а остання, у свою чергу, переростає в організовану злочинну діяльність.

Спостерігається зростання кількості учасників організованих злочинних груп, збільшується питома вага убивств, розбоїв та інших особливо тяжких злочинів.

Відтак проблема боротьби з організованою злочинністю в сучасній Україні є надзвичайно актуальною, оскільки результати цієї боротьби свідчать про необхідність посилення роботи у даному напрямі.

Пошуки шляхів підвищення ефективності боротьби з організованою злочинністю ведуться в різних напрямках і одним із таких напрямів є наукова розробка проблеми планування розслідування злочинів, учинених організованими злочинними групами.

Аналіз досліджень і публікацій. У юридичній літературі окремі аспекти діяльності по розслідуванню злочинів були предметом наукових досліджень у працях вітчизняних і зарубіжних вчених, зокрема Ю. П. Аленіна, В. П. Бахіна, В. Д. Берназа, Р. С. Белкіна, В. І. Василичука, В. І. Галагана, В. О. Глушкова, В. Г. Гончаренка, В. Я. Горбачевського, Ю. М. Грошевого, А. Я. Дубинського, А. В. Іщенко, В. П. Захарова, В. С. Зеленецького, Н. С. Карпова, А. М. Кислога, І. П. Козаченка, В. О. Коновалової, О. Є. Користіна,

В. С. Кузьмічова, В. В. Лисенко, Є. Д. Лук'янчикова, В. Т. Маляренка, О. Р. Михайленка, М. М. Михесенка, Д. Й. Никифорчука, В. Т. Нора, Ю. Ю. Орлова, В. Л. Ортинського, С. М. Смокова, О. О. Юхна, М. А. Погорецького, О. Г. Шило, Г. П. Середи, Б. Г. Розовського, Б. В. Романюка, М. В. Салтевського, Є. Д. Скулиша, П. В. Цимбала, С. М. Стахівського, М. П. Стрельбицького, К. О. Чаплинського, М. Є. Шумила, О. Ю. Татарова, В. В. Тіщенко, В. М. Тертишника, В. Г. Хахановського, Л. Д. Удалової, С. С. Чернявського та інших.

Вагомий внесок у дослідження питань, пов'язаних із плануванням розслідування, зробили такі відомі вчені, як: О. М. Бандурка, А. Ф. Волобуєв, А. П. Гель, В. Д. Зеленський, О. М. Ларін, О. М. Литвинов, Г. А. Матусовський, В. О. Образцов, В. А. Сас, Р. Л. Степанюк, О. Г. Філіппов, М. П. Яблоков та інші.

Разом з тим, в існуючих наукових працях проблема планування розслідування злочинів, учинених організованими злочинними групами, досліджена недостатньо, чим обумовлена необхідність комплексного аналізу окресленого кола питань.

Постановка завдань. Основними завданнями, розв'язанню яких присвячена дана стаття, є наступні.

1. Уточнити особливості планування розслідування злочинів, що вчиняють організовані злочинні групи.

2. З'ясувати зміст основних розділів плану розслідування злочинів, що вчиняють організовані злочинні групи.

3. Проаналізувати специфіку висування слідчих версій у плануванні розслідування злочинів, що вчиняють організовані злочинні групи.

4. Визначити перспективні напрями подальших розвідок з досліджуваних питань.

Виклад основного матеріалу. Розслідування будь-якого злочину передбачає необхідність планування розслідування. У криміналістичній літературі зазначається, що планування розслідування є основним методом організаційно-управлінської діяльності у кримінальних провадженнях. За своїм змістом і функціями планування – це складний процес з визначення шляхів, способів, засобів, сил і строків успішного досягнення заздалегідь поставленої цілі [1, с. 78].

В. О. Коновалова зазначає, що під плануванням розслідування розуміють визначення шляхів розкриття злочинів, окреслення обставин, які підлягають з'ясуванню, а також встановлення найдоцільніших строків проведення необхідних слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій [2, с. 26].

М. П. Яблоков констатує, що планування як основний метод раціональної організації розслідування спрямоване на побудову самої моделі-схеми розслідування, що почалося і продовжується, аж до його закінчення [3, с. 58].

Р. С. Белкін зазначає, що мета планування розслідування (інколи її називають завданням планування) полягає у визначенні напрямку і змісту діяльності слідчого на усіх її етапах, забезпеченні її цілеспрямованості, повноти, об'єктивності, усебічності та швидкості, економії часу, сил і засобів, ефективного застосування прийомів роботи з доказами [4, с. 39].

Планування розслідування завжди пов'язано з розумовою діяльністю слідчого. Планування – це складний процес, суть якого полягає у визначенні спрямованості і завдань розслідування, засобів і способів їх вирішення в рамках закону. Планування ще не означає здійснення цієї діяльності, це лише передумова, умова, іноді необхідна для досягнення поставленої цілі [5, с. 475].

Стосовно цього О. Я. Баєв констатує, що планування розслідування злочинів є розумовою діяльністю його суб'єктів, спрямованою на визначення завдань, що потребують вирішення на певних етапах дослідження, головним чином, у розрізі перевірки версій, сформульованих суб'єктом, що планує дослідження злочинів, і способів вирішення цих завдань [6, с. 139].

У цілому, у літературних джерелах приділено досить значну увагу плануванню розслідування злочинів, визначенню принципів планування і

техніці складання планів. Водночас проблеми планування розслідування злочинів, що вчиняють організовані групи, належним чином не досліджено в криміналістичній теорії. Сьогодні фактично відсутні роботи з проблематики особливостей планування розслідування цієї категорії злочинів.

Планування розслідування злочинів, що вчиняють організовані злочинні групи, має певні особливості.

По-перше, розумова діяльність визначення задумів під час планування має складний характер, зумовлений вчиненням групових злочинів, необхідністю встановлення ролі і функцій кожного учасника організованої групи.

По-друге, під час планування визначаються напрями розслідування і здійснюється виокремлення завдань цілої серії злочинів, учинених організованою злочинною групою. М. П. Яблоков зазначає, що члени такої групи, які займаються кримінальною діяльністю як бізнесом, звичайно вчиняють цілу серію злочинів і часом не однотипних [7, с. 132].

По-третє, при плануванні враховується базова злочинна спрямованість організованої злочинної групи. Обов'язковою ознакою організованої групи є її спрямованість на вчинення не одного, а кількох злочинів. Це означає, що група створюється на досить тривалий період і основною метою її існування є злочинна діяльність. Отримавши перший злочинний «прибуток», злочинці планують вчинення наступного злочину і поступово їх діяльність набуває характеру злочинного промислу [8, с. 293].

По-четверте, здійснення планування передбачає наявність чіткої взаємодії слідчих з працівниками оперативних підрозділів. Така взаємодія може здійснюватися як у межах слідчо-оперативної групи, так і поза цими межами.

По-п'яте, ефективним є спільне планування діяльності слідчих й оперативно-розшукових органів за наявності необхідної координації.

По-шосте, єдині планові начала забезпечуються спільними нарадами слідчих й оперативно-розшукових працівників.

По-сьоме, необхідним є планування серії одноподібних слідчих (розшукових) дій (наприклад, серії допитів підозрюваних, групових обшуків та ін.).

По-восьме, важливе значення має планування провадження тактичних операцій (оптимальних слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій та організаційних заходів,

спрямованих на вирішення проміжного завдання розслідування).

У криміналістичній літературі зверталася увага на те, що із самого початку розслідування групових злочинів необхідно доручати спеціально створюваним слідчо-оперативним групам. Водночас така організація розслідування має переваги, що дає змогу вирішити і питання взаємодії слідчого з оперативними підрозділами. Р. Ю. Улімаєв зазначає, що укорінення слідчо-оперативних груп у діяльність правоохоронних органів має певні позитивні моменти: 1) встановлюються конкретно визначені працівники, які несуть персональну відповідальність за якість виконання ними дій; 2) об'єднання зусиль з розслідування злочинів різних служб в одній групі дає безперечні переваги, які перевищують можливості кожної служби окремо; 3) забезпечується диференційований підхід до письмового оформлення доручень і вказівок; 4) спільно узгоджуються і затверджуються плани слідчих (розшукових) дій і негласних слідчих (розшукових) дій; 5) у взаємодії, коли відбувається обмін знаннями, досвідом, стимулюється активність слідчого й учасників розслідування, відбувається взаємодія та взаєморозуміння людей) [9, с. 12].

Існує певна специфіка планування діяльності слідчо-оперативних груп. Тут передбачається оптимальне сполучення можливостей колективного й індивідуального видів планування з урахуванням слідчих ситуацій, що змінюються. Значення планування роботи слідчо-оперативних груп полягає в тому, що воно спрямовано на оптимізацію процесу розслідування і сприяє своєчасному вирішенню першочергових завдань, ефективному використанню наявних сил і засобів, скорочує час роботи, дозволяє усунути дублювання, сприяє кращій взаємодії членів групи [10, с. 49].

Участь у слідчо-оперативних групах є формою взаємодії правоохоронних органів. Формування такої групи для розкриття злочинів, які вчиняють організовані групи, передбачає участь оперативних працівників та працівників спеціальних підрозділів.

У сучасних криміналістичних джерелах порушено питання про доцільність негласних слідчих (розшукових) дій забезпечення кримінального судочинства щодо злочинів, які вчиняють організовані групи. Так, сучасні вчені зауважують, що необхідність і правомірність негласних слідчих (розшукових) дій кримінального судочинства зумовлюється стійкою тенденцією до

збільшення кількості тяжких й особливо тяжких злочинів корисливо-насильницької спрямованості, витонченістю способів учинення, прийомами і методами їх приховування, ескалацією насильства, професіоналізацією і посиленням протидії кримінального середовища правоохоронній сфері) [11, с. 6].

Результати планування відображаються в плані розслідування у кримінальному провадженні.

На думку О. Я. Баєва, план розслідування повинен складатися з двох розділів: у першому слід формулювати завдання, вирішення яких необхідне для розслідування даного злочину незалежно від тих версій, що висуваються в провадженні; у другому розділі такого плану повинні міститися завдання, вирішення яких є необхідним відповідно до системи виведених з кожної із сформульованих версій, необхідних і можливих наслідків, і спосіб вирішення таких завдань [6, с. 139]. Проте, на нашу думку, це положення потребує уточнення. Аналіз такого підходу свідчить про те, що існує не лише постановка завдань і висування версій, а й вибір необхідних слідчих (розшукових) дій і негласних слідчих (розшукових) дій.

Таким чином, ми вважаємо, що план розслідування злочинів, що вчиняють організовані злочинні групи має включати у себе наступні розділи.

Перший розділ, що містить завдання, вирішення яких необхідне для розслідування даного злочину, вчиненого організованою злочинною групою, незалежно від тих версій, що висуваються в провадженні.

Другий розділ містить завдання, вирішення яких є необхідним відповідно до системи виведених з кожної із сформульованих версій, необхідних і можливих наслідків, і спосіб вирішення таких завдань.

Третій розділ містить необхідні слідчі (розшукові) дії і негласні слідчі (розшукові) дії.

При розслідуванні злочинів, що вчиняють організовані злочинні групи, письмовий план доцільно складати за епізодами. При проведенні розслідування групою слідчих або слідчо-оперативною групою може бути застосовано груповий метод розслідування. Існує ціла низка умов, за наявності яких доцільно застосовувати груповий метод розслідування: 1) велика кількість епізодів злочинної діяльності, які необхідно розслідувати в межах одного кримінального провадження; 2) значна кількість версій про обставини вчинення злочину, які необхідно перевіри-

ти; 3) значна кількість осіб, притягнутих до кримінальної відповідальності за одним провадженням; 4) необхідність здійснення розслідування одночасно в різних місцях; 5) необхідність провадження значної кількості слідчих (розшукових) дій протягом короткого проміжку часу; 6) проведення розслідування різними мовами). Процес планування при такій формі розслідування набуває деякої специфіки. Складають декілька планів: загальний план розслідування, на основі якого розробляють індивідуальні плани роботи кожного слідчого, який входить до групи, а іноді й плани проведення негласних слідчих (розшукових) дій).

У криміналістичній літературі пропонується використовувати також метод сітьового планування розслідування. Суть цього методу полягає в побудові графіка, що містить перелік дій слідчого (у заданій послідовності) з урахуванням часу, приблизно необхідного для їх проведення.

Процес сітьового планування розслідування у кримінальних провадженнях складається з таких етапів: 1) складання повного переліку робіт (слідчих або інших дій); 2) складання сітьового графіка. При цьому роботи (дії і заходи) звичайно зображуються стрілками, а моменти початку і закінчення робіт – кружками; 3) аналіз сітьового графіка з метою встановлення критичного шляху (найдовшого потоку подій і робіт) і виділення найважливіших робіт на цьому шляху; 4) оптимізація сітьового графіка, тобто його перебудова і максимальне ущільнення часу для визначення найкращого варіанта проведення робіт, що лежать на критичному шляху [12, с. 88].

На думку О. Я. Баєва, планування за багатоепізодними і (або) груповими провадженнями найчастіше повинно втілюватися й у так званих допоміжних видах планів [6, с. 139]. До них належать, наприклад, схеми злочинних зв'язків у досліджуваному провадженні і матриці (таблиці), що складаються з різних підстав. Ці плани набувають особливої актуальності при розслідуванні злочинів, що вчиняють організовані групи. Таке становище пов'язано з множинністю епізодів злочинної діяльності і значною кількістю учасників злочину. Тому доцільним є упорядкування матриці участі кожного члена злочинної групи в тому або іншому епізоді її злочинної діяльності. Це планування сприяє встановленню індивідуальної ролі кожного учасника злочинного угруповання стосовно конкретного епізоду злочинної діяльності.

У процесі планування розслідування важливого значення набуває висування слідчих версій. Логіка взаємозв'язку версії і планування прослі-

джується, головним чином, у тому, що всі обставини, які підлягають встановленню при розслідуванні, впливають з тих наслідків, що виводяться з побудованого припущення. Виявлені обставини створюють у випадках їх належності до виведених наслідків той ланцюг доказів, що є основою розслідування.

У криміналістиці версія визначається як обґрунтоване припущення професійного учасника процесуального дослідження злочинів про сутність та значення окремих фактів, обставин, їх зв'язки між собою і в сукупності, які лежать у межах такого дослідження, що формулюється з метою об'єктивізації та оптимізації досягнення результатів останнього і перевіряється в межах кримінального судочинства) [6, с. 139].

У цьому контексті І. М. Лузгін визначає версію як «обґрунтоване припущення відносно події злочину, його окремих елементів або про походження і зв'язок доказових фактів» [13, с. 16]. С. Ю. Якушин як «індуктивний висновок слідчого у формі припущення, заснований на фактичних даних про подію злочину і його окремих обставин, що підлягає перевірці за логічними правилами дедукції» [14, с. 55].

Р. С. Белкін вважає, що «слідчу версію можна визначити як самостійний специфічний криміналістичний засіб (криміналістичний метод розслідування), яким користується слідчий для пізнання і доведення об'єктивної істини в попередньому слідстві. Це засіб, або метод, полягає в побудові і перевірці слідчим всіх вірогідних на зібраних матеріалах припущень про форми зв'язків та причин окремих явищ події, що розслідується, як реально можливих пояснень, встановлених до теперішнього часу фактів, а також обставин, пов'язаних із даною подією, які можуть знадобитися для перевірки старих і пошуку нових фактів» [15, с. 31].

А. М. Ларін називає слідчою версією «не всяке припущення слідчого, що виникає у нього при розслідуванні кримінальної справи, а лише таке припущення відносно ще не існуючої події, що розслідується, або елементів складу злочину та їх ознак, яке засноване на аналізі всієї сукупності фактичних даних, що є у розпорядженні слідчого до моменту висунення цього припущення. Версія є гаданим висновком зі всієї сукупності обставин, що пов'язані з подією злочину» [16, с. 15].

У криміналістичній літературі неодноразово проводилися дослідження сутності версій, їх класифікації, особливостей висування і перевірки. Водночас, на нашу думку, існує необхідність у визначенні специфіки висування слідчих версій

у плануванні розслідування злочинів, що вчиняють організовані злочинні групи.

Насамперед необхідно вказати на важливість висування версії про причетність до злочину організованої групи. Таке припущення може бути висунуте на основі оперативної-розшукової інформації, аналізі повідомлення про злочин, на результатах першочергових слідчих (розшукових) дій.

Залежно від змісту вихідної інформації, версія може характеризуватися більшим або меншим ступенем конкретності. Найчастіше дані одного огляду місця події дозволяють лише до певної межі конкретизувати типову версію, що пояснює суть розслідуваної події у загальних рисах. Версія певною мірою уявляється як імовірна інформаційна модель події, один з елементів якої – припущення про груповий суб'єкт злочину.

Висування версій впливає на весь процес планування розслідування злочинів. Тому ми не поділяємо думку тих вчених, які вважають, що слідча версія – це приблизний опис, тоді як план розслідування – директива, обов'язкове розпорядження. Слідчі версії, на наше переконання, це центральний елемент планування, що знаходить зазначення у плані розслідування. У зв'язку з цим, план не може бути жорстким, він має бути динамічним, гнучким.

За цих умов, для планування розслідування злочинів, учинених організованими злочинними групами, важливого значення набувають так звані типові версії (їх система), призначення яких полягає в озброєнні осіб, що здійснюють розслідування даної категорії правопорушень певними орієнтирами на його початковому етапі.

Необхідність використання системи типових версій у плануванні розслідування злочинів, учинених організованими злочинними групами, обумовлена тим, що вони мають більший ступінь відтворення дійсності, оскільки ґрунтуються на частоті окремих ознак елементів криміналістичної характеристики злочинів певного виду.

Висновки. За результатами дослідження встановлено, що типові версії, як версії найвищої міри наукового узагальнення, що будуються на основі і з врахуванням типових слідчих ситуацій, у плануванні розслідування злочинів, учинених організованими злочинними групами, мають орієнтуюче значення і базуються на незначному об'ємі інформації. Відтак, типові версії набувають важливого значення саме на початковому етапі планування.

У подальшому, слідчий залежно від інформації, якою він володітиме, про обставини вчиненого злочину, може корегувати план розслідування.

Вказаний план має містити певні визначені розділи та формуватися з урахуванням специфіки висування слідчих версій у плануванні розслідування злочинів, що вчиняють організовані злочинні групи.

З урахуванням отриманих результатів, основним напрямом розвитку положень даного дослідження слід вважати проведення аналізу планування діяльності слідчо-оперативних груп по розкриттю тяжких та особливо тяжких злочинів.

Література

1. Семенов В. В. Проблеми висування слідчих версій при розслідуванні вбивств, прихованих інсценуванням / В. В. Семенов // Теорія та практика судової експертизи і криміналістики. – 2009. – № 9. – С. 77-84.

2. Коновалова В. О. Организация и психологические основы деятельности следователя / В. О. Коновалова. – К.: РИО МВД УССР, 1973. – 122 с.

3. Яблоков Н. П. Криминалистика: учебник / Н. П. Яблоков. – М.: НОРМА-ИНФРА-М, 2000. – 658 с.

4. Белкин Р. С. Очерки криминалистической тактики: учеб. пособие / Р. С. Белкин. – Волгоград: ВСШ МВД РФ, 1993. – 239 с.

5. Аверьянова Т. В. Криминалистика: учебник / Т. В. Аверьянова, Р. С. Белкин, Ю. Г. Корухов, Е. Р. Россинская; под ред. Р. С. Белкина. – М.: НОРМА-ИНФРА-М, 1999. – 971 с.

6. Баев О. Я. Основы криминалистики: курс лекций / О. Я. Баев. – М.: Экзамен, 2001. – 288 с.

7. Яблоков Н. П. Криминалистика: [учебник] / отв. ред. Н. П. Яблоков. – [3-е изд., перераб. и доп.]. – М.: Юристъ, 2005. – 781 с.

8. Лавренюк В. В. Особливості характеристики організованих груп та особи потерпілого при розслідуванні крадіжок з проникненням у житло, вчинених організованими групами / В. В. Лавренюк // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. – 2013. – № 5. – С. 292-296.

9. Улимаев Р. Ю. Следственно-оперативные группы: правовой статус, организация и деятельность: автореф. дисс... канд. юрид. наук: 12.00.09 / Р. Ю. Улимаев; АУ МВД России. – М., 1999. – 25 с.

10. Федченко В. М. Розслідування злочинів слідчою та слідчо-оперативною групою: правові та організаційні засади: дис... канд. юрид. наук: 12.00.09 / В. М. Федченко; Нац. акад. внутрішніх справ. – К., 2004. – 250 с.

11. Фаринник В. І. Реформування кримінального судочинства: слідчі підрозділи залишаються «за кадром» / В. І. Фаринник, Л. Д. Удалова, Д. О. Савицький // Юридичний вісник України. – 2010. – № 43. – С. 6.

12. Лебеденко В. І. Планування оперативно-розшукової діяльності в оперативних підрозділах органів внутрішніх справ: сутність, зміст та структура плану / В. І. Лебеденко // Вісник ОІВС. – О., 2000. – № 4. – С. 88-89.

13. Лузгин И. М. Моделирование при расследовании преступлений / И. М. Лузгин. – М.: Юрид. лит., 1981. – 152 с.

14. Якушин С. Ю. Тактические приемы при расследовании преступлений / С. Ю. Якушин. – Казань: Казан. гос. ун-т, 1983. – 102 с.

15. Белкин Р. С. Криминалистика: проблемы, тенденции, перспективы от теории к практике / Р. С. Белкин. – М.: Юрид. лит., 1988. – 304 с.

16. Ларин А. М. От следственной версии к истине / А. М. Ларин. – М.: Юрид. лит., 1976. – 199 с.

В. В. Топчий

Планирование расследования преступлений, совершенных организованными преступными группами

В статье определены особенности планирования расследования преступлений, которые совершают организованные преступные группы, а также специфика планирования деятельности следственно-оперативных групп.

Вьяснено содержание основных разделов плана расследования преступлений, которые совершают организованные преступные группы. Уточнена специфика выдвижения следственных версий в планировании расследования преступлений, которые совершают организованные преступные группы. Установлено, что типичные версии, как версии высшей меры научного обобщения, строятся на основе и с учетом типичных следственных ситуаций, и в планировании расследования преступлений, совершенных организованными преступными группами, имеют ориентирующее значение, поскольку базируются на незначительном объеме информации. Следовательно, типичные версии приобретают важное значение именно на начальном этапе планирования. Определено, что одним из перспективных направлений дальнейших исследований является проведение анализа планирования деятельности следственно-оперативных групп по раскрытию тяжких и особо тяжких преступлений.

Ключевые слова: организованная преступная группа, следователь, оперативный работник, планирование, версия.

V. Topchij

Planning of the investigation of the crimes committed by organized criminal groups

Peculiarities of planning the investigation of the crimes committed by organized criminal groups and specificity of the planning activity of an investigative team are determined in the article.

The content of the main parts of the crimes committed by organized criminal groups' investigation plan are clarified. The specificity of suggestion of the investigative versions while planning the investigation of such crimes is refined. It is mentioned that typical versions as the ones of the highest scientific generalization are formed on the base and due to the typical investigative situations, and in planning of the investigation of the crimes committed by organized criminal groups they have oriented meaning, as long as they are based on the little information. Thus, the typical versions get a real importance especially at the first stage of the planning. It is defined that the analysis of planning of the investigative team's activity concerning the disclosure of felonies and especially grave crimes is one of the prospective directions of the future researches.

Key words: organized criminal group, investigator, operative worker, planning, version.